

La micul dejun, Mihai mănca pastă de năut pe pâine. Înțelese de la mama că la prânz vor avea ciorbă de fasole și paste cu ciuperci, dar ceva îi lipsea și înghiți în sec.

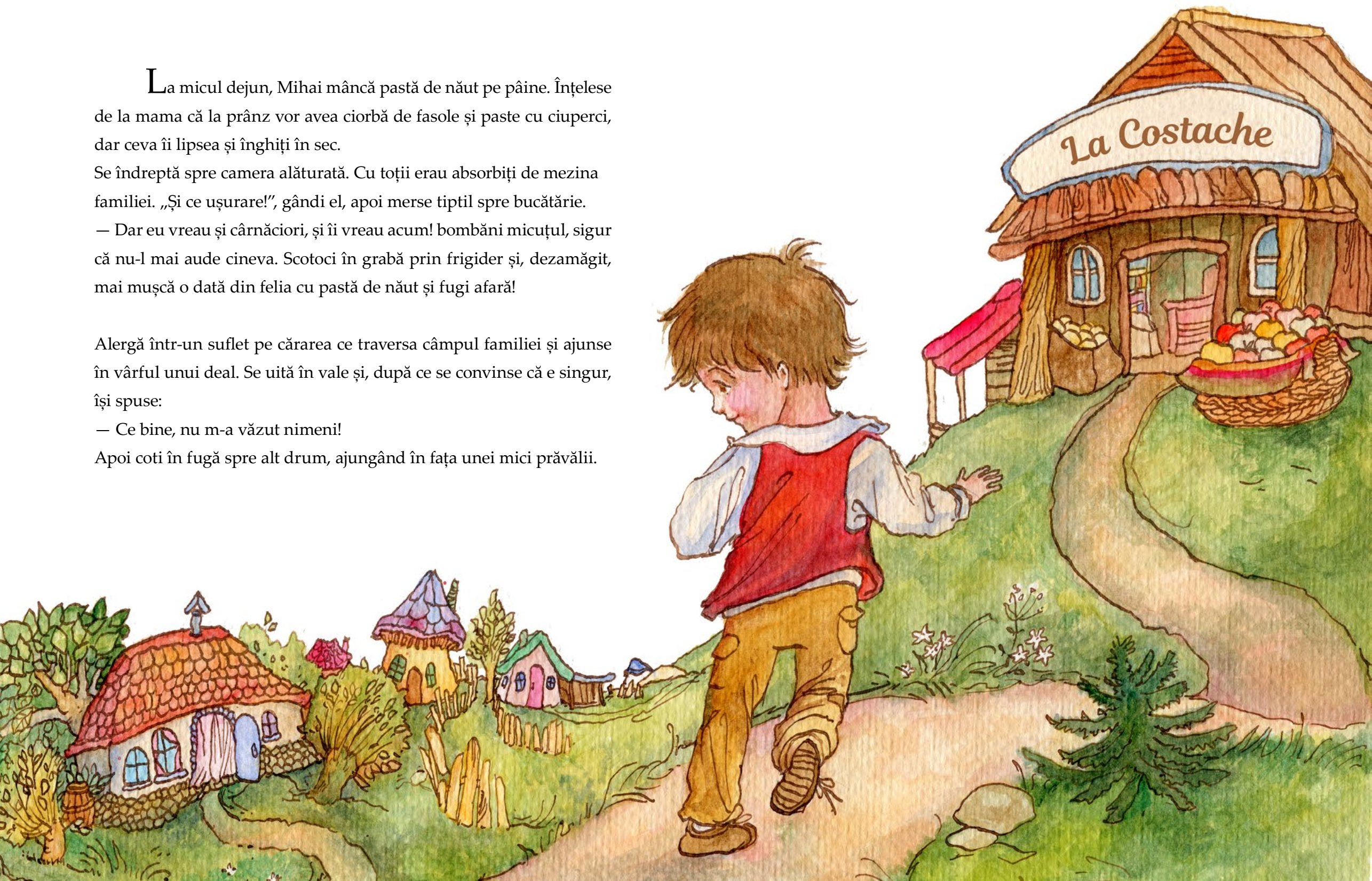
Se îndreptă spre camera alăturată. Cu toții erau absorbiți de mezina familiei. „Și ce ușurare!”, gândi el, apoi merse tiptil spre bucătărie.

— Dar eu vreau și cârnăciori, și îi vreau acum! bombăni micuțul, sigur că nu-l mai aude cineva. Scotoci în grabă prin frigider și, dezamăgit, mai mușcă o dată din felia cu pastă de năut și fugi afară!

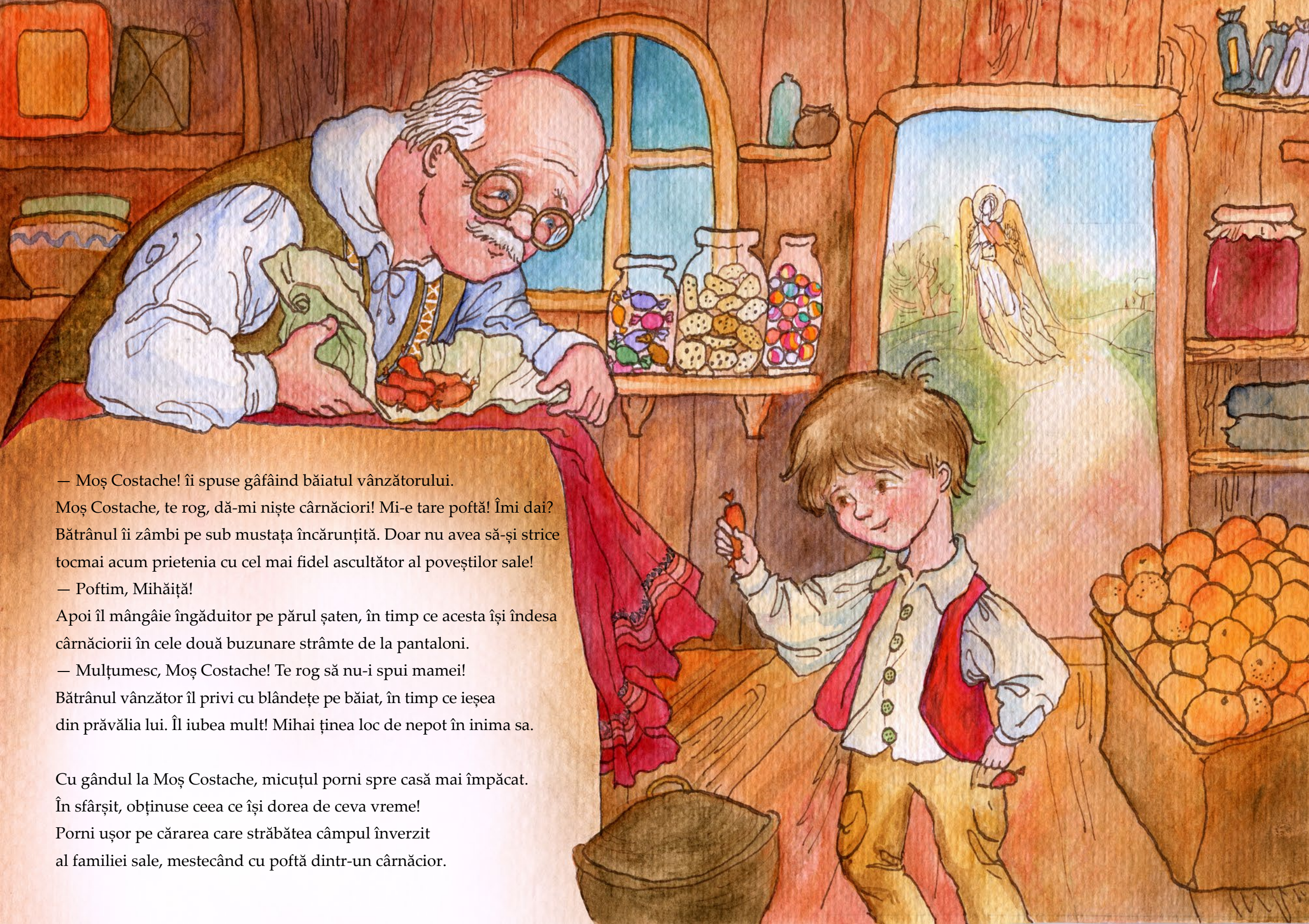
Alergă într-un suflet pe cărarea ce traversa câmpul familiei și ajunse în vârful unui deal. Se uită în vale și, după ce se convinge că e singur, își spuse:

— Ce bine, nu m-a văzut nimeni!

Apoi coti în fugă spre alt drum, ajungând în fața unei mici prăvălii.

— Moș Costache! îi spuse gâfâind băiatul vânzătorului.
Moș Costache, te rog, dă-mi niște cârnăciori! Mi-e tare poftă! Îmi dai?
Bătrânul îi zâmbi pe sub mustața încărunțită. Doar nu avea să-și strice
tocmai acum prietenia cu cel mai fidel ascultător al poveștilor sale!

— Poftim, Mihăiță!

Apoi îl mângâie îngăduitor pe părul șaten, în timp ce acesta își îndesa
cârnăciorii în cele două buzunare strâmte de la pantaloni.

— Mulțumesc, Moș Costache! Te rog să nu-i spui mamei!
Bătrânul vânzător îl privi cu blândețe pe băiat, în timp ce ieșea
din prăvălia lui. Îl iubea mult! Mihai ținea loc de nepot în inima sa.

Cu gândul la Moș Costache, micuțul porni spre casă mai împăcat.

În sfârșit, obținuse ceea ce își dorea de ceva vreme!

Porni ușor pe cărarea care străbătea câmpul înverzit
al familiei sale, mestecând cu poftă dintr-un cârnăcior.

Dar când își ridică privirea, văzu un înger care se apropia de el, plutind pe cărarea ce strălucea mai puternic decât orice apus de soare.

– Ce faci, Mihai? îl întrebă îngerul, cu cel mai liniștit și blând glas pe care îl auzise băiatul vreodată.

Mihai lăsă capul în jos și obrajii i se înroșiră pe loc, mai ales când văzu cum o bucată de cârnăcior îi atârna afară din buzunar.

Nu răspunse. Și nici nu mai îndrăzni să-și ridice privirea.

– Mă bucur să te văd, Mihai, îi spuse îngerul zâmbitor.

– Nu ești supărat pe mine? îl întrebă copilul și își ridică chipul, uimit de lumina și pacea răspândită în jurul lui.

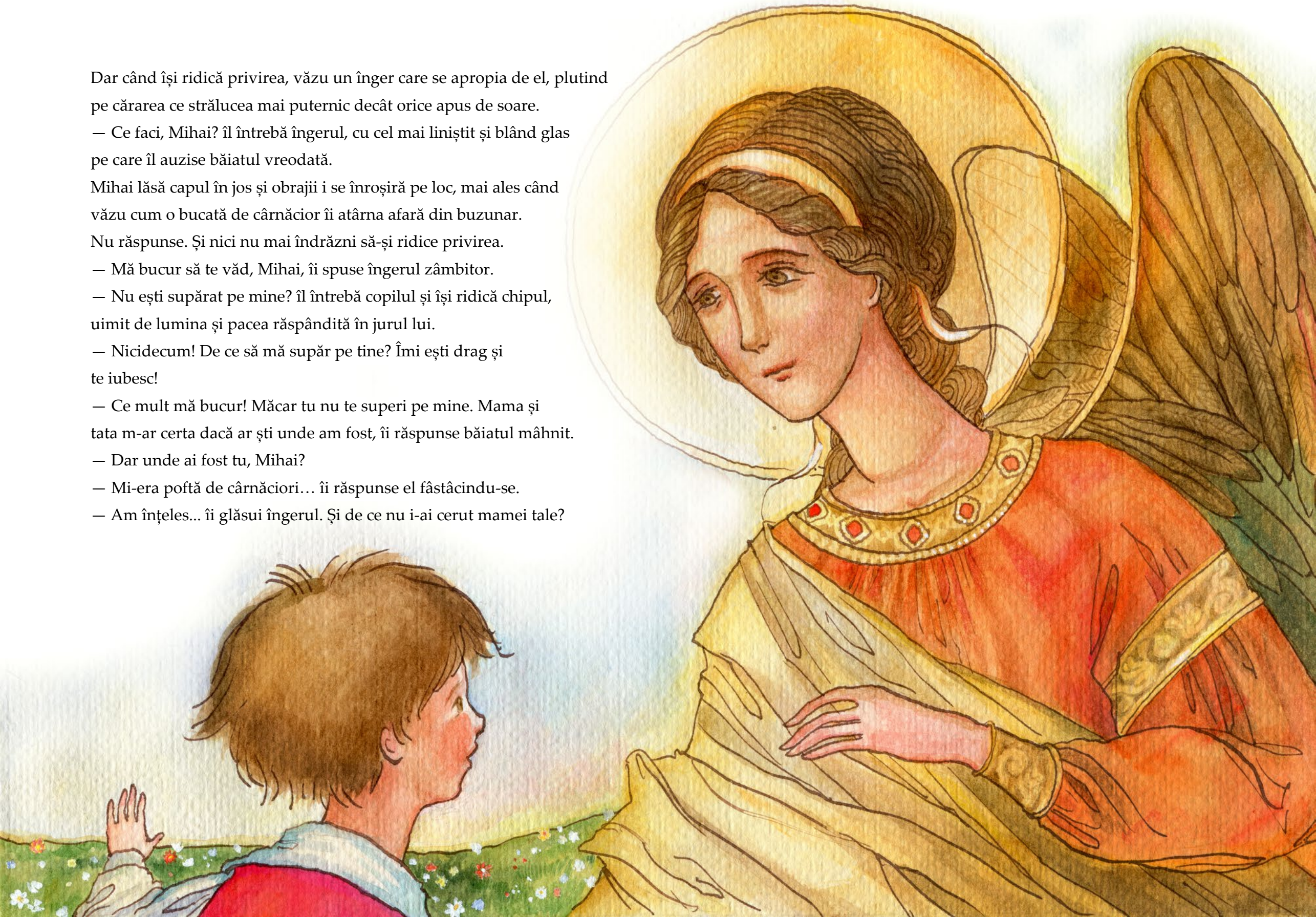
– Nicidecum! De ce să mă supăr pe tine? Îmi ești drag și te iubesc!

– Ce mult mă bucur! Măcar tu nu te superi pe mine. Mama și tata m-ar certa dacă ar ști unde am fost, îi răspunse băiatul mâhnit.

– Dar unde ai fost tu, Mihai?

– Mi-era poftă de cârnăciori... îi răspunse el fâstâcindu-se.

– Am înțeles... îi glăsui îngerul. Și de ce nu i-ai cerut mamei tale?

— Mama zice ca măcar de la carne să ne abținem în post. Cel puțin atât să facem noi, copiii, dar mie mi-a fost poftă și...

— Și ți-ai luat singur, îi zâmbi îngerul. *Tu știi ce e postul, Mihai?*

Mihai dădu din umeri. Își aduse aminte de niște frânturi de cuvinte spuse de mama în trecut, prin casă, în ultima vreme, dar nu știu cum să-i explice îngerului.

— Oare postul e un lucru bun? îl întreabă din nou, așezându-l în poala sa, în timp ce privirea lui caldă și senină o întâlnește pe cea nedumerită a copilului.

— Eu cred că da... îi răspunde băiatul.

— Ai vrea să afli mai multe despre aceasta? îl întreabă îngerul.

— Aș vrea! încuviință el.

— Atunci te rog să închizi puțin ochii, îi șopti discret.

Micuțul închise ochii, iar când îi deschise observă că se afla într-o sală de sport. O fată de vreo zece ani făcea roata, cădea în pod, se rostogolea și o lua neobosită de la capăt, zburdând pe vârfuri, zveltă și grațioasă.

Avea trupul elastic, capabil de undiri și mișcări foarte complicate!

— E frumoasă! spuse Mihai privind cu uimire la reprezentația fetei. Știe mai multe mișcări decât sora mea!

— Dar sora ta face gimnastică de puțin timp. Clara, fata pe care o admiri acum, se antrenează de la trei ani. A avut nevoie de șapte ani să atingă asemenea performanțe. A exersat foarte mult!